

Življenje.

Vso mladost sem v bedi preživel,
glad in mraz prečesto sem trpel:
v vsem pomanjkanju vesel sem pel.

Bede čas mi misli je oplodil;
ko po potih trnjevih sem hodil,
dušo k svetlim sem višavam vodil . . .

Bede ni zdaj, ni več mraz mi zdaj;
čase prošle često pa želim nazaj:
zde se zdaj mi izgubljeni raj.

Ksaver Meško.

Na polpotu.

Ivan Zorec.

Repnik je odrinil zapah pri sušilnici in je zavalil še velik gabrov panj v cvilečo žerjavico, da so z vročo soparo goste iskre bušile iz opaljenega žrela.

»Da bi te! — Prikazen, kaj si že tako huda?«

Pekoča svetloba ga je oblila, da je skremžil obraz in se odmaknil; širok, trepetajoč žarek je objel krog teric, vihtečih v urnih pesteh suhi lan, ki se je hrustoma lomil pod sekajočimi trlicami, da so tanko šumela siva poveseva še toplega prediva, pazdir pa je odletaval in se jim kopičil pod nemirnimi nogami.

Za Kumom se je zabliskalo, v macesnovem vrhu se je oglasil rahel piš. Noč je bila oblačna, brez zvezd. Tudi mesec ni mogel odgrniti gostih zaves, da bi pogledal, kako in kaj.

Gospodar je zapažil razbeljeno žrelo in se je zagledal v oblake.

»Dež bo, dekleta. Le hitimo, da nas ne ujame.«

»E, kaj dež! Prej bomo gotove.«

Gost dim je silil skozi laneno plast na sušilnici, plazil se je in je leno legal po vrtu. Malo-gabrovski zvon je odmolil večernice, njegov glas je še tresoč se brnel po dolini. Mehka sapa se je poiğravala s povesevi, ki jih je pastir nosil na kaščo; zaprta svetilka na veji hruške je trepetala.

Repnik je obrnil lan in se je ozrl v nebo nad Stranjami. Oblaki so se nestalno podili kakor bi se ne mogli zadosti nakopičiti. Sapa je postajala močnejša, klepetec na češnji se je zbudil.

»Aha, aha — sever sili.«

Nekje daleč je zaukal prešeren fant, v dolini je vriskajoče zategnil drugi. Kipeči vrisk je šinil pod oblake, pa se je premislil in je poln zdravja preskočil hrib in hosto, plešoče odjeknil v dolini

in radostno padel med onemele terice, ki so večje pošumevale z vihtečimi povesevi in jih izmikale izpod smukajočih trlic.

Repnik se je zamislil. Včeraj skoro je še bilo, ko je tudi on zdrav in mlad in brez skrbi vriskal od vasi do vasi. Ko pa mu je oče prepustil domačijo in mu naprtil izplačevanje bahaških dot za brate in sestre, ga je smeh minil. Vsa prejšnja šegavost je pokleknila pred gospodarskimi skrbmi, ki so rinile vanj s svojim morečim želom. Pa da bi bilo vsaj kaj uspeha. Ampak kakor se obrne, nova skrb; česarkoli se loti, zguba in nove sitnosti. —

Po klancu so šli fantje in so ukali; na vrhu so ubrano zapeli. Pesem je zaplavala po vasi in se je pomudila ob pridnih tericah, ki so po glasovih ugibale imena pričakovanih vasovalcev.

Pa so bili res tiči, ti fantje: vsi zdravi in mladi in močni, veseli in zgovorni pa že tako, da je bilo kar lepo, no. Samo Pavlinov Janez je bil nekaj krevljast pa malo brljav; ali jezik je imel za vse druge skoraj. Tudi Pribilov Korle je bil med njimi, čeden in salamensko trden fant. Kotarjeva Lojza ga je imela močno rada. Lovrinov Nace ni bil tako všečen, peti pa je znal kakor malokdo tako. Samo Sitarjev Cene je lahko zapel »čez«. Šmarčeva Franca se ga ni mogla naslišati, pa tudi Lovrinovega Naceta ne. O, tega bi bila pa do smrti rada poslušala Binkova Tona. Bas je grmel Goljufov Jože. Petanova Micka je dejala, da še veliki zvon šentviški ne poje lepše, ko vabi k deseti maši.

Ti in še drugi fantje so se pomešali med terice in so jim pomagali in nağajali. Naj jim; gospodar ni rekel nobene hude zaradi tega. Saj je sever razpihal in razğnal nekoliko oblake, da so že